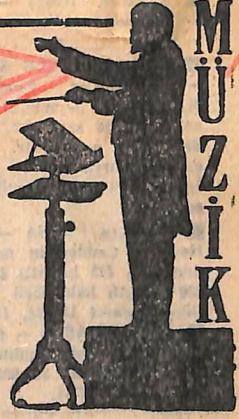

ERKİN VE MEZÖ

17 Şubat Cuma, 19 Şubat Cumartesi 1967 / Devlet Konser Salonu / Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası konserleri / Şef: G. E. Lessing; solistler: Viyolonselci Laszlo Mezö (Cuma), Ayhan Baran (Cumartesi) / Erkin: Sinfonietta; Dvorak: Viyolonsel konçertosu (Cuma); Mozart: Aryalar (Cumartesi); Beethoven: 2. Senfoni /

ALLAH nazardan saklasın şu Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasını; artık her konserde bir Türk eseri dinliyoruz. Üç yıl önce rüyamda görseydim inanmazdım buna. Hangi dağda kurt öldü bilmiyorum; her ne olursa olsun, Türkiye'nin çehresi değişiyor artık. Halk uyanıyor, aydınlar uyanıyor; parçileri, toprağı filân bir kenara koyalım, orkestralar bile gittikçe daha fazla bu milletin malı oluyor. Bir de Atatürk devrimleri kök salmamış, havada sanıyorduk. Bindokuzyüzyirmüçten bu yana dünyanın yolunu aşmışız da haberimiz yok. Evet, Tanrı nazardan saklasın Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasını.

BU hafta Ulvi Cemal Erkin'in yaylı çalgılar için Sinfonietta'sını dinledik. 1959 da bestelenmiş bir eser. Yani ilk seslendirilişi sekiz yaşındayken yapılmış mutlu yapıtlardan biri. Erkin, Sinfonietta'yı, Konservatuvar Orkestrası için eğitim amacıyla bestelemiştir. İlk bölümde çalgı tekniğiyle ilgili problemler, ikinci bölümde entonasyon meseleleri, son bölümde aksak ritimler ışık tutmuştur besteciye. Ama Konservatuvar Orkestrası için düşünülmüş olan eser bestecinin bile umduğundan başka şekilde çıktı ortaya ve senfonik dokusuyla, teknik güçlükleriyle «öğrenci işi» ile uzaktan yakından hiç bir ilintisi kalmadı. Derli toplu, son derece iyi tınlayan etkili bir kompozisyon. Doku yönünden zaman zaman Bartok'u, zaman zaman Stravinski'yi hatırlatan diri bir Allegro, içine kapalı,

mistik ama ana temasıyla César Franck'ın kulağını çınlatan bir Adagio ve aksak ritimleriyle halk müziğine bağlanan, galiba biraz da çerçeveden düşen, hafif kalan bir final. Ben çalmasını da, dinlemesini de çok seviyorum; elbet de çığır açan, yeni bir lâf söyleyen eserlerden değil ama zevkli, etkili, ustaca bir kompozisyon Sinfonietta.

KONSERİN ikinci sürprizi Macar viyolonselcisi Laszlo Mezö idi. 28 yaşında genç bir müzikçi. Sesleri temiz, tekniği rahat ve iyi, yorumu ölçülü bir viyolonselci. İnsanın nefesini kesmiyor ama sıcak alkışlarını hak ediyor. Eksik tarafı hiç mi yok diyeceksiniz. Var: Belki bir on yıl, belki bir yirmi yıl. Bu iyi müzikçinin adını ilerde daha çok duyacağız sanıyorum.

CUMARTESİ gününün solisti Ayhan Baran'dı. Mozart'ın bir konser ariasıyla Saraydan Kız Kaçırma'dan Osman'ın kavatinini ve R. Strauss'un «yarın» adlı şarkısını söyledi. «Per questa bella mano» nun tek özelliği orkestra eşliğiyle kontrabas ve bas solosu için yazılmış olmasıdır. Basdan ziyade kontrabas solosu güç olan bir eser. Zaten çağının ünlü kontrabasçılarından biri için yazmış bu parçayı Mozart. Bugün değme kontrabasçıların bile el atamayacağı bir demir teblebi. Kontrabas solosunu viyolonsel ve citseniz ne esprisi, ne etkisi kalır kompozisyonun. Doğrusu, Nusret Kaya da bu etkiyi büsbütün yok etmek için elinden geleni ardına koymadı.

Ayhan Baran diğer iki parçada her zamanki gibi güzel sesliydi, duyguluydu etkiliydi.